

BZARK

RELOADED

MICHAEL GRANT

COO
BOO

Probůh, Plathová, co se vlastně jmenuješ
Sadie McLureová, proč jsi to prostě
neudělala?

Takže zabíjení je pod tvoji úroveň, jo,
slečinko zazobaná?

Tak co sakra děláš v BZRKu?

Tobě to nedochází, Plathová? Tohle je
válka. Tohle je bitva o lidskou duši.

Proč jsi to, Plathová, neskončila?

BZRK RELOADED

MICHAEL GRANT

Věnováno TK

Přeložila Kateřina Ešnerová

Poprvé vydáno ve Velké Británii v roce 2013 pod titulem *BZRK 2*
nakladatelstvím Egmont UK Limited, 239 High Kensington Street,
London W8 6SA

Copyright © 2013 The Shadow Gang

Všechna práva vyhrazena

Autor uplatňuje své morální právo

Translation © Kateřina Ešnerová, 2013

ISBN 978-80-7447-432-3

Být někým hluboce milován dává člověku sílu.
Hluboce někoho milovat dává člověku odvahu.
Lao-c'

✱

Polibek bláznům.
@Horse_ebooks

✱

DOKUMENT

Komu: Lear

Od: Nižinskij

Wilkesová je naživu a opět s námi.

Ofélie je naživu, ale přišla o obě nohy od kolen dolů.

Keats i Plathová jsou v pořádku a vedli si znamenitě.

Vincent trpí hlubokými depresemi po ztrátě biota. Druhý biot byl těžce zraněn, ale zotavuje se. O Vincenta pečujeme, výsledek značně nejistý.

Při plnění hlavního úkolu jsme selhali.

Očekáváme instrukce.

DOKUMENT

Komu: Nižinskij

Od: Lear

Po dobu Vincentovy indispozice povedeš newyorskou buňku, Nižinskij. Nehodíš se na to. Udělej s tím něco.

DOKUMENT

Ústřední zpravodajská služba (CIA) – Úřad pro vyhodnocování technologických hrozeb

Přepis rozhovoru s profesorem Edwinem H. Grossmanem,
28. února 2012

(Strana 7 z 9)

O: *Podle vás se tedy jedná o vážnou hrozbu, ale ne hrozbu bezprostřední?*

Grossman: *Nevím, co pro vás znamená bezprostřední. Scénář šedého slizu teď už ale není jen sci-fi. Nanotechnologie postupuje mílovými kroky. Zásadní výzkum probíhá na MIT, na Kalifornské univerzitě v Irvine i na mé katedře v Texasu.*

O: *Každý, kdo zkoumá nanotechnologie, si je ale tohoto rizika vědom.*

Grossman: *Fermi si byl vědom rizik jaderné fúze. Watson a Crick si byli vědomi rizik DNA. Když Alfred Nobel vynalezl dynamit, byl si vědom jeho rizik. Bezpochyby i první pračlověk, který máchl kyjem, si byl vědom...*

O: *Chápu, jak to myslíte, profesore, snad tím ale nechcete říct, že nanotechnologie jsou srovnatelné s jadernými zbraněmi.*

Grossman: *V podstatě ano, jsou. V obou případech se totiž jedná o obrovskou ničivou sílu v rukou člověka.*

O: *Jen šílenec by ale –*

Grossman: *Jen šílenec? (Smích.) Trpěli jsme snad někdy v dějinách nedostatkem šílenců?*

DOHRA

Vincent cítil, jak v něm narůstá nutkání vybuchnout smíchy. Jako když se v hrnci pod pokličkou hromadí pára. Jako když se sopce nachýlí čas výbuchu.

Rvali ho na kusy.

Ruce měl připoutané k dvěma zaparkovaným dieselovým lokomotivám, které funěly a supěly a z podvozku se jim valil kouř. Lokomotivy byly tak rozžhavené, že žár taval ocelové pláty na bocích.

Stál uprostřed kolejí.

Řetězy byly dost dlouhé. Lokomotivy zvládnou nabrat rychlost.

Cha cha cha cha cha!

Smál se, protože to bude vtipné, až mu vyrvou ruce z těla, až se bude trhat maso a kosti vyskočí z kloubních jamek, jako když utrhnete křídla grilovanému kuřeti, a...

„No tak, no tak lež, lehni si, lehni si.“

Hu hůů. Hu hůůůůůůůůů!

„To bude zase dobrý, Vincente.“

Kdo je Vincent? Nejmenuje se Vincent. Jmenuje se... Jak se jmenuje?

Snesl se na něj drak, čínský, s obrovským obličejem, a z nozder se mu valil kouř, stejný kouř, co stoupal z lokomotiv, teď se daly do pohybu, nabírají rychlost, teď.

Ua. Uáá áá! Uá! Uááá! ÁÁÁÁÁ!

Když se vlaky pohnuly, řetězy zachřestily.

„Tady máš prášek. Vem si ten prášek, Vincente!“

Vincent sebou mlátil, musí si uvolnit ruce, urvou mu paže a vlaky je povlečou za sebou.

Ua ááááá ÁÁÁÁÁÁÁ!

„Vem si kruci ten prášek!“

Drak mu rozevřel ústa, roztrhne je, rozštípne Vincentovi hlavu vejpu a pusou se mu vyřine mozek, vyzvrací svůj mozek a...

Z čínského draka teď byla sestřička, ne, drak, ne ne ne.

„Neeee!“

Hlavu mu sevřeli do svěráku. Ucítil pánskou voňavku. Svaly kolem jeho hlavy připadaly Vincentovi jako krajty a cítil něco v puse a drak-sestra mu držela zavřenou čelist, i když se snažil křičet a prosit o pomoc.

„Keatsi, pomoz mi! Přines vodu.“

Z nebe se snesla láhev.

Voda z Fidži. Jasně, ta jediná má hranatou láhev, ale samozřejmě že si dá trochu vody, ano, draku, vypiju trochu vody jako hodný chlapec.

„Otevři mu pusu.“

Ale ty vlaky!

Vincent polkl.

Hlas, který slyšel velmi, velmi zřetelně, ne ušima, ale ve své hlavě, řekl: „Zabijí tě, nemají na výběr, zabijí tě, zabijí, šílený král pošle šíleného císaře. Zabijí tě.“

Ale pak mu vlaky vyrvaly ruce z kloubů – Prásk! Lup! – a on se smál a smál.

A pak se mu udělalo špatně.

Chtělo se mu zvracet.

„Jako můj bratr,“ řekl nějaký hlas.

Drak, co byl ve skutečnosti jen muž, co byl cítit voňavkou, měl ruku ovinutou kolem Vincentovy hlavy. Plakal. Takže Vincentovi bylo taky do pláče.

Ten druhý, Vincent si říkal, že je to možná ďábel, ale nebyl si jistý, možná má kůži jako ďábel, měl ďábelsky modré oči.

„Už nemám ruce, Žine,“ zašeptal Vincent.

„Panebože,“ řekl ten, co byl možná ďábel s modrýma očima.

Žin – Nižinskij – nic neřekl.

Prášek unášel Vincenta pryč. Uvedl ho do nevědomí. Když se Vincent bezruký řítí dolů do hluboké hlubokánské studně, mysl se mu na okamžik rozjasnila.

Tak tohle je tedy to šílenství, pomyslel si.

✱

Stála ve dveřích, připravená, kdyby Nižinskij s Keatsem potřebovali pomoc Vincenta přivázat.

Připravená pomoci. Srdce jí tlouklo, jak kdyby bylo z olova. Ten tlukot, tak nepřírozený, jí vyháněl vzduch z plic, stahoval hrdlo.

Sadie McLureová – Plathová – byla do Vincenta tak trochu zamilovaná. On tak na lidi působil. Nebyla to skutečná láska ani přitažlivost v pravém slova smyslu – tenhle cit si schovávala pro Keatse, který teď beze slova spěšně Vincenta přivazoval. Keats byl zjevně stejně ochromený šokem jako ona.

K Vincentovi tedy necítila ani pravou lásku, ani přitažlivost, ale takovou zvláštní směsici ochranného pudu a důvěry. Divné cítit něco takového k tak chladnokrevnému člověku jako Vincent, k někomu, kdo má všechno pořád pod kontrolou. Teda míval pod kontrolou.

Zařala pěsti tak silně, až jí zanedbané nehty otiskly do dlaní nové, moc krátké čáry života. Schytala už příliš kopanců, tolik toho ztratila: matku, otce a bratra. Co jí ještě zbývá?

Říká se, že co tě nezabije, to tě posílí. Blbost, skončíš s průstřely na duši. Skončíš jako Vincent.

To Vincent Plathovou naverboval. Důvěřovala mu, svěřila mu i svůj život. Přesto vždycky cítila, že by se o něj měla starat, ne na oplátku, ne protože by mu to dlužila, ale proto, že k ní v jeho nezúčastněné tváři, v těch tmavých očích něco promlouvalo a říkalo, *Ano, potřebuju.*

Plathová věděla, že není jediná. Všichni ostatní to cítili stejně.

Ale ten Vincent, chladný, klidný a nezdolný, kterého chtěli i přes-to ochraňovat, ten Vincent už tu nebyl.

Pomatenost.

Šílenství.

Dřív to byl jen abstraktní pojem, teď to viděla na vlastní oči. Cítila to a odvážná Plathová přišla o něco ze své odvahy.

Odvrátila se, už se na to nemohla dál dívat.

*

Ofélie by se myšlenice, že co tě nezabije, to tě posílí, vysmála. Přišla o nohy, jednu u kolene, druhou patnáct centimetrů nad kolenem. Nebyla o nic silnější.

Horší ale bylo, že stejně jako Vincent přišla o své bioty. Kdyby byla schopná racionální úvahy, možná by se zamýšlela nad podobností mezi skutečnými fyzickými nohama a bioty, kteří přísně vzato nebyli tak úplně původní součástí lidského těla.

Nohy jí ohořely jako svíčky, roztavily se jako vosk, až na kost. Ogrilované pahýly jí amputovali na operačním sále kliniky Bellevue. Její bioti byli ale tou dobou už dávno mrtví, uškvaření na místě toho hrozného neštěstí v budově OSN. Když jí doktoři vzali zbytky nohou, nestálo už to, co zbylo z její mysli, za řeč.

Ofélii hlídali agenti FBI, kteří ji označili za podezřelou z teroristického útoku. Jeden stál hned u dveří jejího nemocničního pokoje, po jednom na každém konci chodby a další u sesterny. Kdyby byla Ofélie při smyslech, určitě by ji tedy překvapilo, že u paty její postele stojí muž, který i přes bílý plášť rozhodně nevypadá jako doktor. Pod bílým pláštěm měl vybledlý fialový sametový blejzr. Svůj tradiční elegantní cylindr někde odložil, ale v obličeji pořád vypadal jako Danny Trejo.

Caligula – jinak mu nikdo neřekl – přišel blíž a stoupnul si vedle ní. Ofélie na něj upřela oči a zdálo se, že ho v jasnější chvíli, v krátké přestávce mezi léky na bolest a psychickým utrpením, skoro poznává.

„Ty?“

„Ano, Ofélie.“

„Je? Jsou, ehm... Je?“ zeptala se. Nebyla to souvislá otázka, ale Caligula na ni i tak odpověděl, jako by Ofélie mohla pochopit odpověď, i když se jí zatím oči stočily dovnitř hlavy a rty jí zkrivil šílený úšklebek.

„Wilkesová se odtamtud dostala. Ostatní jsou naživu.“ A pak dodal: „Vedla sis dobře, Ofélie. Byla jsi statečná.“

Položil jí ruku na čelo v gestu, které bylo i nebylo něžné, protože tak Ofélii přidržel hlavu na místě, aby jí jediným plynulým pohybem do spánku vrazil až po rukojeť dýku.

Z kapsy vyndal lahvičku se zúženým hrdlem a ventilem. Vytáhl nůž a strčil do rány úzký konec lahvičky. Otevřel ventil a nechal mozek zaplavit svou vlastní směsí bílého fosforu.

Pitva by mohla čistě teoreticky objevit známky nanotechnologie a Caligula měl v popisu práce něčemu takovému zabránit. To nebo Ofélie v nějakém záchvatu nesouvislého blábolení by mohlo prozradit pár smrtelně nebezpečných tajemství.

Jediný, kdo přežil masakr v sídle OSN, už teď nebyl způsobilý výsledku.

Když Caligula odcházel z pokoje, odkapával Ofélii z očních důlků tekutý oheň.

KAPITOLA 1

„Aaaach, to jsem potřebovala.“

Prezidentka Spojených států Helen Falkenhym Moralesová cítila uspokojení. Seděla se svým manželem v posteli a dívala se, jak moderátor Jon Stewart cupuje předsedu většinového senátorského klubu, antimoralesovce. Prezidentka navíc pro jednu zapomněla na dietu a sama snědla skoro celý zmrzlinový pohár s karamelovou polevou.

Odpůrce znemožněný, k tomu roztékající se zmrzlina: příjemné zakončení jinak mizerného dne.

Monte Morales se k ní naklonil přes postel a setřel jí z brady trochu šlehačky, strčil si ji do pusy a usmál se.

Ten úsměv měla ráda, byl to velmi osobitý úsměv, no a nebýt toho, že se její život řídil přísným rozvrhem, kdo ví... I po těch letech byl pořád sexy.

Její manžel, Monte Morales, první pán, MoMo, jak mu většina lidí říkala, byl o deset let mladší a na pětáctýřicátníka se udržoval v dobré formě. To byla jedna z věcí, které se na něm Američanům líbily. Líbilo se jim, že je pohledný, líbila se jim jeho zjevná oddanost manželce, líbily se jim příhody o jeho geniálních partiích pokeru, který pravidelně hrál s partnery a partnerkami dalších významných washingtonských hráčů.

Nezamlouvalo se jim, že v Bílém domě kouří doutníky, to mu ale Američané dokázali odpouštět, dokud tvořil okouzující a příjemnou protiváhu nabroušenosti své ženy.

MoMo byl živoucím důkazem toho, že prezidentka nemůže být tak úplně špatná – to uznávali i její odpůrci.

„Co se děje, zlato?“ zeptal se MoMo.

Otočila se k němu a zamračila se. Nebezpečně se to blížilo kritice. „Co tím myslíš? Je prostě čas jít spát.“

Sedl si, spustil nohy z postele a řekl: „Ne teď, myslím obecně. Poslední dobou se chováš trochu divně.“

„Divně?“ Použit tohle slovo na adresu Helen Falkenhym Moralesové bylo absurdní. Náročná, chladná, kritická – takovými přídomky ji častovali běžně. Nikdo si ale nemyslel, že je divná.

MoMo pokrčil širokými rameny. „Jsi taková... mimo. Sem tam. Maličkosti. Mluvila jsi u televize.“

„No a?“

„No jen že to nikdy neděláš.“

„Vážně? Máš pocit, že deset minut předtím, než si jdem lehnout, je ten správný čas mě začít vyslyšet?“ Natáhla si župan a mrkla na svůj notebook. Nic, co by si neodkladně žádalo její pozornost. V Tádžikistánu probíhá převrat. To může počkat.

Kromě toho tu byla zpráva od Patricka Riose, nového ředitele ÚNT – Úřadu pro nové technologie. Rios, bývalý zaměstnanec FBI s ostrými lokty, tvrdě prosazoval, aby šli po McLure Industries. Zjevně mu nedocházelo, že Grey McLure a jeho syn byli zavražděni a že okolnosti jejich vraždy byly až do teroristického útoku na budovu OSN největší novinovou senzací roku. Jít po McLureových?

Ačkoli... když o tom teď tak přemýšlela, proč ne. Rios je velmi inteligentní, velmi schopný. Prezidentce trochu připomínal ji samu. Vždycky když pomyslela na Riose, vybavila si zároveň samu sebe jako mladou agresivní státní zástupkyni.

Věřila mu.

Musí mu dát volnou ruku.

Tolik se jí podobal, dobrý chlap, spolehlivý.

Ty dvě vzpomínky – na Riose a na ni v jeho věku – byly ve skutečnosti sdírané dohromady. Prezidentčin mozek si nemohl vybavit Riose, aniž by přitom nepomyslel na ni samu.

„Tak jsem to přece nemyslel, zlato,“ bránil se MoMo. Vstal a chtěl ji obejmout, ale ona se odtáhla a odešla do koupelny dát si horkou sprchu, byl to její odpočinkový rituál na konci každého dne. Šel za ní. „Jen bych rád věděl, jestli je všechno v pořádku.“

„Koukni, MoMo, jsem unavená. Ani ne před půl minutou jsem měla pocit, že se mi za tímhle mizerným dnem povedlo udělat příjemnou tečku. Takže jestli máš něco na srdci, tak ven s tím.“

Zavřela za sebou posuvné dveře do sprchy a pustila vodu. Bude trvat půl minuty, než začne téct teplá.

„Dobře,“ pronesl najednou velice vážně. „Je to spousta drobností. Objevil se ti tik v oku.“

„To ty pyly – poslední dobou je to hrozný.“

„Říkáš mi MoMo. To jsi nikdy nedělala. Od ostatních mi to nevádí, ale ty jsi mi tak nikdy neříkala.“

Zaváhala. „Dobře.“

„Jedla jsi syrová rajčata.“

„Cože?“

„Jedla jsi syrová rajčata. Nesnášíš je. Na zasedání vlády jsi byla

sprostá. To nikdy neděláš. Za posledních pár dní jsem tě několikrát viděl zírat do zrcadla a připadá mi, jako bys byla úplně mimo. Tuhle jsi vyjela na fotografa. Copak to je u tebe normální?“

„Možná sis toho nevšiml, ale poslední dobou jsem docela pod tlakem,“ odvětila a z hlasu jí číšel sarkasmus.

„Pod tlakem jsi celou dobu, co se známe, Helen, nikdy jsi ale nevyjížděla na lidi, co pro tebe pracují, ne na lidi, co se nemůžou bránit. Prostě si...“ Pokrčil bezmocně rameny. „Jen mě napadlo, jestli by sis neměla dát na chvíli pauzu a odjet do Camp Davidu.“

„To si nemůžu dovolit,“ zpražila ho. „Nejsem první dáma, jsem prezidentka, sakra. Já mám na práci důležité věci.“

Ta urážka byla jako nůž do žeber. Zalapal šokovaně po dechu. „To je ono, něco takového bys normálně neřekla,“ vypravil ze sebe nakonec.

Zamrkala.

„Promiň, Mo..., promiň, láska. Já jen...“ Přinutila se k bezmocnému úsměvu. „Jo, možná fakt potřebuju pauzu.“

„Možná nejen to. Ten tik a ty ostatní věci, ani si je teď všechny nevybavuju... možná by sis měla promluvit s doktorem. Nechat se prohlédnout. Třeba... může to být... vím já?“

Prezidentka vážně přikývla. „Dobře. Ale teď si dám sprchu. Nechceš se přidat?“

„Dyť víš, že já radši vanu,“ odpověděl napůl vyčítavě, napůl smířlivě.

Objala ho. „V té velké sprše mi ale bude samotné smutno.“

Jak tak stáli pod proudem vody, zvažovala své možnosti.

MoMo to nenechá jen tak vyšumět. Jestli něco, je vytrvalý. Miluje ji a bude na ni naléhat. A naléhat.

Něco se s ní děje – ale co, sakra. Cítila to. Věděla, že je to pravda. Něco se děje.

Do voleb ale zbývá ještě rok. Tohle není vhodná chvíle působit slabě. Tohle není vhodná chvíle na to, aby doktoři objevili nádor nebo mrtvici nebo třeba jen přílišný stres.

Co s tím ale může dělat? Jak může MoMovi zabránit, aby ji svou láskou vypakoval z Bílého domu?

Později si bude tuhle otázku vybavovat.

Bude se ptát sama sebe, jak mohla dospět k té děsivé odpovědi.

Teď ale věděla jediné: že to bude muset být jediným rychlým úderem. Druhou šanci nedostane.

Přivinula se těsně ke svému muži. Políbila ho. Zajela prsty do jeho mokrých vlasů, pevně mu z obou stran sevřela hlavu a silou celého svého těla mu s ní praštila o kachličkovou zeď.

MoMo se skácel k zemi. Krvácel překvapivě silně, víc, než by si myslela.

Nechala téct vodu, vylezla ze sprchy, přešla k vaně a začala do ní napouštět horkou vodu.

Trvalo to pár minut, než byla dost plná.

MoMo ve sprše zasténal. Nesouvislé zvuky, ne slova, stejně si ale musela pospíšet.

Otevřela posuvné dveře sprchy, klekla si, chytila ho v podpaží a odtáhla ho ten metr a půl k vaně. To ještě šlo – byl mokrý a namydlený a na podlaze byly kachličky.

Horší bude dostat ho přes okraj vany. Aby to vyšlo, musí to vypadat, jako by ve vaně uklouzl a praštil se o okraj. Čekala ji dlouhá noc, jestli chtěla mít jistotu, že jsou stopy krve jen na těch správných místech. Prezidentka bude šňurovat.

Vpravila MoMa do napouštějící se vany. Sténal a pohyboval se mátožně jako náměsíčník, jako opilec, nekoordinovaně.

Žbluňknul do vody.

Když mu odírala krvavou ránu o kraj vany, zamrkal a pootevřel oči.

„Chmo?“ vypravil ze sebe.

Nesmí po sobě nechat otisky. Musí to udělat správně. Přitiskla mu dlaně na hrud' a celou svou vahou se do něj zapřela, až měl hlavu úplně pod vodou.

Zamrkal tmavýma očima, jako by jen na okamžik přišel k sobě, a vystrčil ruce z vody, aby se bránil...

Pozdě. Plíce se mu naplnily.

Vyzvracel se do vody.

A pak už ho nemusela držet. MoMo se už nikam nechystal.

Bude to tragédie. Národ bude truchlit. Soustrast vystřelí její preference o deset procentních bodů.

Její tajemství budou v bezpečí.

Z nitra se jí vydral vzlyk. Milovala ho. Milovala ho z celého srdce.

A právě ho zavraždila.

*

V jedné z kanceláří v budově v bloku 1800 na Pennsylvania Avenue, jen kousek od Bílého domu, si Broučák strhl z rukou rukavice.

Třásl se.

Bylo mu zle. Vydrápal se z křesla, ušel těch pár kroků do elegantní soukromé koupelny, nato padl na všechny čtyři a těžce oddechoval, jako by uběhl maraton.

A taky že jo.

Dole v mase, dole v nanu, pádil se svými nanoboty s logem s vybuchující hlavou a pokládal dráty jako nějakéj pošahanej elektrikář mezi částmi prezidentčina ega, jejím sebehodnocením a obrázky MoMa.

Už dávno předtím Broučák otupil oblasti, kde sídlilo něco, čemu by se dalo říkat etika nebo morálka. Ve skutečnosti to ale byly vzpomínky na knížky, kázání, přednášky a mnohem působivější vzpomínky na nefér zacházení v dětství v San Antoniu, které tvořily jádro její základní slušnosti.

Jako většina politiků a všichni prezidenti měla velké ego. Odjakživa měla dobře vyvinutý smysl pro přežití, který měli někteří za bezohlednost. Vyvažovaly ho ale soucit, laskavost, vzájemnost a láska.

Broučák potřeboval méně morálního a bezohlednějšího člověka. Potřeboval ji zjednodušit, aby s ní mohl snáz manipulovat, snáz ji přesvědčit, aby nechala Riosovi a jeho zbrusu novému vládnímu úřadu volnou ruku utnout nepohodlná vyšetřování a zabránit jakémukoli mezinárodnímu zásahu.

Přesně to Broučák udělal. Potřeboval, aby snadno podléhala paranoie, potřeboval propojit její zvýšenou agresivitu a bezohlednost s obrázky kohokoli, kdo by mohl svým jednáním ohrozit Armstrongovy Famózní Dárky.

No.

Jenže.

Mozek je delikátní věc. Pár špatně usnovaných drátů způsobilo tiky a další projevy, které MoMa upozornily na změny v manželčině chování. Prezidentčina zvýšená agresivita v kombinaci s oslabeným sebeovládáním teď vedly k vraždě.

Broučák se ale do posledního zoufalého okamžiku nesnažil Helen Falkenhym Moralesovou dohnat k vraždě jejího manžela MoMa. Snažil se jí v tom zabránit.

Když mu došlo, k čemu spěje, snažil se – až moc chabě a až moc pozdě –, aby brala MoMa jako prodloužení sama sebe.

Vedlo to ale jen k tomu, že bude později, zatraceně pozdě, cítit výčitky. Vinu. A ta povede jen k dalším problémům.

Broučák klečel na všech čtyřech, v obličeji mu pulsovala krev, žaludek se mu stahoval strachy, jak čekal na telefon.

Když zazvonil, stejně sebou trhnul.

Přemýšlel, jak dlouho si ho může dovolit nezvednout. Přemýšlel, jestli se zvládne nepozvracet. Nebo nerozbrečet.

„No,“ zašeptal do telefonu.

„Ale Anthony.“ Ten hlas, to nebyla rozzuřená tiráda dvojčat Armstrongových. Byl to Burnofsky. „Anthony, Anthony, co jsi to nadrobil?“

„Ježíši,“ zakvílel Broučák. „Jak jsem moh vědět, že ta pitomá kráva –“

Burnofsky se zasmál svým pergamenově suchým smíchem. „Dej si pozor na pusu. Ve Washingtonu maj i stěny uší.“

„Co teď mám... Co budu...“ Nedal ani dohromady kloudnou otázku. Dýchal mělce a sípavě. „Dvojčata...“

„Naštěstí už mají po večerce. Na video jsem koukal akorát já.“

Fakt, že to bylo pro Broučáka vítané zjištění, naznačoval, jak moc je vydešený. Burnofského nesnášel, ale Charlese a hlavně Benjamina Armstronga se děsil.

„Samozřejmě se to ale neututlá,“ pokračoval Burnofsky.

Broučák ucedil pár nadávek, ale necítil vztek. Jen naprostou mra-

živou bodavou hrůzu. Dvojčata – Charles a Benjamin Armstrongovi, ty zrůdy – neměla se svými poskoky trpělivost, když něco podělali.

Co všechno by mu mohla udělat... Za předchozí chybu si vysloužil nářez od mlátiček z AmericaStrong, kteří mu zmalovali zadek a nohy. Ještě pořád si nemohl bez hrsti ibuprofenu ani sednout. A teď dal v sázku všechno.

„Jsem cukač, bojovník, a ne nějaký pitomej snovač,“ smlouval Broučák s telefonem. „Sundal jsem samotnýho Vincenta. A před ním Kerouaca. Jsem nejlepší. Jsem důležitý. Nemůžou mě zabít. To je –“

„Hmm,“ opáčil Burnofsky pobaveně, škodolibě, ve své opiem zamlžené mysli už si představoval, jakou cenu po něm za tohle můžou chtít Dvojčata zaplatit. „Seš v háji, můj milý Anthony. Na téhle zelené Zemi je jen jediný člověk, který tě může zachránit. Víš, kdo to je, Anthony?“

Broučák se třásl. Ještě pořád necítil vztek. Vztek přijde později, spolu se sebeospravedlňováním, teď zrovna ale mohl Broučák, s obličejem pár centimetrů od podlahy a nutkáním zvracet, které cítil v celém těle, jen sténat.

„Tak kdo, Anthony? Kdo tě teď může zachránit, ty anglická sračko? Řekni to.“

„Ty,“ zašeptal Broučák.

Rozhostilo se ticho, Burnofsky se opájel soupeřovou porážkou. Pak řekl: „Dej si voraz. Vypni. Jdi do hotelu, rozdej si to s tou svojí holkou. Nic jinýho nedělej, dokud ti neřeknu.“

Telefon ohluchnul. Broučák se svalil na bok a rozbrečel se.

KAPITOLA 2

Keats, skutečným jménem Noah, neměl v úmyslu jít k Plathové do pokoje, ale nakonec udělal přesně to. Zaklepal.

„Ano,“ ozvalo se. Ne „Dále“, jen „Ano“. Věděla, že je to on.

Stál tam v rámu dveří.

„Vypadáš děsně,“ zhodnotila.

„Ty taky.“

A pak se na sebe prostě vrhli. Svírali jeden druhého, sáпали se po sobě, hltali navzájem své rty.

Noah sevřel prsty chomáč Sadiiných tmavých vlasů, Sadie se potýkala s jeho tričkem a jeho jazyk byl v jejích ústech a její prsa se skoro surově tiskla k jeho pevné hrudi.

Byli naživu, když měli být mrtví, a příčetní, když mohli být šílení.

Tak vyděšení. Tak sami.

Keats měl ještě v čerstvé paměti Vincentovy šílené skřeky, ještě mu rezonovaly v uších, a pohled na Nižinského, jak se rozplakal, a hroznou vzpomínku na staršího bratra Alexe, jak řve jako zvíře přikurtovaný k posteli v příšerném blázinci a vykřikuje „Berserk! Berserk! BERSERK!“

Keats si představoval, že až se budou poprvé milovat, bude to něžnost sama. Na tomhle ale nebylo nic něžného. Měli co dělat, aby

si navzájem neublížili. Potřebovali něco, co není čirá hrůza. Potřebovali něco, z čeho nečíší zoufalství.

Potřebovali neslyšet Vincenta výt jako psa.

Noah zalapal po dechu a naráz se odtáhl. Přitiskl Plathové její chamtivé ruce na polštář.

V očích měla zmatek, obezřetnost. „Nepřestávej,“ ohradila se, ale ne prosebně, vyštěkla to jako rozkaz. Očekávala, že bude splněn. Uměla takovým tónem mluvit, když k tomu měla důvod.

„Netěsniš,“ vypravil ze sebe Keats.

„Cože?“

„Není to tak zlý, zatím.“

Došlo jí, co tím myslí, pak se posadila a sáhla si na hlavu. Jako by to mohla nahmatat. „Krucinál.“

„Jo,“ souhlasil.

Keats se na ni díval. Zavřela oči, vstřebávala ten pocit zklamání a marnosti, pak na něj vrhla divoký pohled.

Keats ale při pohledu na její tvář viděl i hluboko do jejího nitra. Ne v nějakém přeneseném významu. Měl v ní oči, úplně dole v jejím mozku.

Dole v mase.

Plathová měla v mozku aneurysma, o které se dřív starali bioti jejího otce – než byl zavražděn – a teď Keatsovi vlastní bioti. Dvě malinké hororové příšery, sotva velikosti prachového roztoče, pouhým okem neviditelné. Každý měl šest nohou, ocas, který mohl rozdávat žihadla nebo dávkovat kyselinu. Kopí na probodávání kovových schránek nanobotů.

Biot měl na zádech v držáku upevněné kolíky silné jen několik molekul. Snovací žláza vzadu vylučovala snovací drát.

Bioti byli sestavení z DNA různých živočišných druhů – škorpio-na, pavouka, kobry, medúzy a člověka. Z DNA konkrétního člověka, v tomto případě jistého Noaha Cottona – Keatse.

Sdílená DNA poutala biota k jeho stvořiteli, stejně jako je s moz-kem spojen prst, jako by to byla nějaká samostatná končetina, část těla ovládaná jeho myslí. Jdi doprava. Jdi doleva. Skoč. Zaútoč. Uteč.

Žij.

Zemři.

Lidská DNA byla na biotovi nejvíc patrná v obličeji. Kromě prázdných, neživých hmyzích očí měl každý biot také útvary, které vypadaly jako lidské oči, skoro. Vypadaly lidsky, dokud jste při po-zornějším pohledu nezjistili, že jsou stejně prázdné a neživé jako ty pavoučí.

Tohle těsné pouto mělo jednu podstatnou nevýhodu. Biot ne-byl jen končetina, byl prodloužením mysli svého stvořitele, který ho i ovládal. Přijít o biota znamenalo přijít o rozum.

To proto Vincent vyl. Broučák ho porazil v bitvě a jednoho bio-ta mu zabil.

Noah Plathovou políbil, byla v tom lítost, a ona se netečně nechala.

Hluboko dole v jejím mozku, kam by skalpel nikdy nedosáhl, stá-li Keatsovi bioti K1 a K2 na ochranném obalu spleteném tak pře-pečlivě z teflonových vláken kolem aneurysmatu. Byla to výduť tep-ny, slabé místo, rozšíření, které vypadalo jako přefouknutý balonek, odkud by se kdykoli mohla vyvalit krev, protrhnout těsně napnutou blánu a zaplavit a zničit okolní mozkovou tkáň.

Rup.

Prasknutí aneurysmatu by mohlo způsobit cokoli od mrtvice přes částečnou mozkovou smrt až po úplnou, celkovou smrt.

Blána netěsnila. Pro Keatsovy bioty to byla podlaha, nikoli stěna – gravitace na nano úrovni moc neznamená. Podlaha vystřikující drobné červené létající talíře jako proud sirupu na kašel. To byly červené krvinky. Tryskaly z trhlínky ve stěně tepny a odplouly do mozkomíšního moku, kde krev běžně neměla co dělat.

Tryskající proud červených krvinek obsahoval taky bledě zbarvené útvary, které vypadaly jako obživlé mycí houby, žmolky hlenovitého slizu – bílé krvinky, bledí vojáci, obránci těla.

Keats to viděl dvěma páry biotích očí. Bioti viděli i jeden druhého. A po celou tu dobu nahore v makru se díval na Plathovou, jak si stoupá, a zadíval se s palčivou lítostí na křivku jejích prsou a utlý pas a viděl, alespoň v duchu, i spoustu dalších detailů.

Až to bolelo, jak moc ji chtěl.

Dva Keatsovi bioti doběhli k zásobárně titanových vláken. Vypadala jako žiletkové ostnaté dráty, každý jen asi z poloviny tak dlouhý jako biot. Díky zubatým výčnělkům se dala splétat dohromady. Bylo ale zapotřebí nejvyšší opatrnosti, aby přitom nepropíchl stěnu tepny a nenadělala tak ještě větší škodu.

„Copak nemůžeš dělat dvě věci najednou?“ Přitiskla se k němu a on se neodtáhl. Její pootevřená ústa se setkala s jeho, jejich jazyky se propletly, dýchal její dech a srdce mu tlouklo, tlouklo v šíleném šíleném rytmu.

Jeho tělu, jeho zhmožděnému, zbitému, bolestně napjatému tělu bylo ukradené, že by se měl chovat zodpovědně, strašně chtělo, strašně mučivé chtělo to prostě udělat a bylo skoro nad jeho síly se ovládnout, a jestli ona bude takhle pokračovat, tak udělají krok na další úroveň, krok, který chtěl udělat víc než cokoli jiného za těch šestnáct let svého života.

Jeho slova zněla jako skřípění a sténání. „Tyhle dvě věci ne. Ne tyhle. Ne najednou.“

Držel ji od sebe, ruce na jejích pažích, a proč se sakra jeho ruce staví na stranu jeho mozku, když jeho tělo má bez pochyby, bez jediné nejmenší pochyby úplně jiné úmysly?

„Nechci se na to soustředit jen z poloviny,“ vypravil ze sebe.

Plathové se to líbilo. Nechtěla, aby odpověděl právě takhle, ale i tak se jí ta odpověď líbila. Jasně, chce, aby to něco znamenalo. Chce, aby na to mohl vždycky vzpomínat. Keats je vždycky takový... Zastavila se uprostřed myšlenky. Copak ví, jaký Keats vždycky je? Sotva ho zná. Je to jen pár týdnů, co se potkali. A z toho se jediná vteřina ani zdánlivě neblížila normálu. Od začátku to byla šílenost.

Pojmenováváme se po šílencích, protože šílenství je náš osud.

Jak děsivě melodramatické. Ofélie nechtěla věřit, že je to beznadějně. Ofélie, která teď nejspíš leží někde ve vazbě FBI s ohořelýma nohama.

A Vincent to dokazuje. Vincent, jejich hlavní opora. Nejlepší z BZRKu, jestli se to dá hodnotit.

Za jak dlouho bude tenhle krásný, sladký kluk s občas těžko srozumitelným přízvukem běsnit stejně jako jeho bratr Kerouac?

Za jak dlouho bude výt jako Vincent?

Za jak dlouho tak dopadne i ona?

Není jediný, kdo to chce, rozhodně z nich dvou není jediný. Chtěla ho, chtěla ho celého, ne potom, hned. To by ale nejspíš vyžadovalo jeho celou pozornost.

Hádala se teď sama se sebou, a ať na to šla odkudkoli, prohrávala. Plathová neuměla prohrávat.

Hluboko dole v jejím mozku vzal Keats první z vláken a jedním koncem ho zastrčil do úpletu kolem aneurysmatu. Červené krvinky se řinuly ven, gejzír plochých rudých kotoučů. Jeho biot ohnul vlákno proti toku krve a stočil tím proud do strany, zastrčil volný konec dolů a držel ho na místě, dokud druhý biot nepřiběhl s dalším vláknem. Destičky tloukly biota do hlavy jako palba z dětského samopalů na hraní.

„Jak moc je to vážný?“ zeptala se Plathová.

„Moc ne,“ ujistil ji. „Tak hodinka práce.“

Plathová se trpce usmála, oba cítili, že ta chvíle je pryč.

„Je ti jasný, že už možná nikdy nebudeme mít takovou příležitost?“ zeptala se ho Plathová.

„Jo, nad slunce jasnější,“ odpověděl.

Něžně mu položila ruku na tvář. Zavřel oči. Nemohl si pomoci. Musel je zavřít, protože se jí nemohl dívat do očí, nemohl vidět zachvění jejího rtu nebo tep na krku, ani žádnou z těch stovek věcí, které by mu znemožnily se soustředit na její záchranu.

Nechala ruku na jeho tváři. „Mám strach,“ přiznala.

„Já taky.“

„Už jsem to říkala: nejsem typ holky, co se zamilovává.“

Pokrčil rameny. „To já jsem typ kluka, co se zamilovává.“

„Všechno to jen zhorší,“ zašeptala. „Copak se nebojíš té bolesti?“

„Jo,“ připustil.

„Tak se nezamilujem. Můžeme se milovat, i když do sebe nebudeme zamilováni, Keatsi. Můžeme být... Můžeme být spolubojovníci. Bok po boku. Můžeme být kamarádi. Můžem cokoli, nemusíme se zamilovat.“

Nic na to neřekl, částí mysli byl už jinde, poslušně vlácel titanová vlákna vírem krevních tělísek.

„K tomu mě tu už nepotřebuješ,“ pronesla a frustrací jí z hlasu čišel chlad. Vážně na něj byla našťvaná, že jí zachraňuje život, našťvaná proto, říkala si, že dokázal odolat. Nebo prostě jen našťvaná na život obecně.

„Jdu si dát sprchu.“

„Jo,“ ozval se nepřítomně.

Keatsovi to trvalo skoro dvě hodiny, než zastavil proud krve. Pak ještě dvacet minut, kdy pečlivě kontroloval svůj výtvar.

Usnul kompletně oblečený, a i když by si tak rád nechal zdát o ní, jen vyčerpaně odpadl.

*

„Nemilé zprávy,“ oznámil Burnofsky.

Burnofsky tu zprávu Dvojčatům doručil okamžitě, ještě v noci. Nedalo se to utajit. Nanejvýš mohl doufat, že zachrání Broučákovi život a že jeho vlastní plány to neohrozí. To především – jeho vlastní plány.

Proto doufal, že se mu podaří Dvojčata přesvědčit, aby si dala vítězné kolečko, aby se jela podívat po pobočkách v zahraničí, nebo dokonce na dovolenou do svého plujícího domu hrůzy, Lodi panenek.

Broučák všechno uspíšil, a narušil tak Burnofskému harmonogram. Za pár hodin, ráno nejpozději, se zpráva o smrti prvního pána roznese. Veřejnost to bude brát jako tragickou nehodu, ale Dvojčata budou vědět svoje.

Jestli má jít dál všechno podle plánu, musí dostat on, Burnofsky, Dvojčata pod kontrolu. Nic lehkého. Nikdy to nebylo lehké a teď to bude ještě těžší. Charlesovi to ještě myslí. Ale Benjaminovi...

Burnofsky vyjel výtahem do Tulipánu. Tulipán byl vršek, patra šedesát tři až šedesát sedm mrakodrapu Armstrong Building, kde sídlil koncern Armstrongovy Famózní Dárky. Byl to domov a kancelář dvojčat Armstrongových z růžového polymeru a při pohledu z jedné strany průhledného nanokompozitu.

AFD stále ještě vyráběly famózní dárky v továrnách v Číně, Malajsii a Turecku. Stále ještě vlastnily a provozovaly všudypřítomné dárkové obchody, které potkáte na každém americkém letišti a na evropských a japonských vlakových nádražích. Dárky už ale dlouho nebyly hlavním předmětem zájmu.

Apartmá v Tulipánu a stejně tak šedesát dva pater pod ním teď patřilo vojenským technologiím, sledovací technice, komunikačním technologiím a především nanotechnologiím. Dárkové obchody se spravovaly z kancelářské budovy v Naperville v Illinois. V Tulipánu se soustředili na větší ryby.

Burnofsky zavolal napřed Jindalovi, aby vzbudil Dvojčata. Teď se sešli dole v šedesátém druhém patře před soukromým výtahem.

„Co se stalo?“ zeptal se Jindal, potlačil zívnutí, ale navzdory ospalosti byl pořádně znepokojený.

„Stačí, že to budu říkat jednou, ne?“ odbyl ho Burnofsky a protlačil se kolem něj do výtahu. Jízda netrvala dlouho.

„Co to sakra?“ obořil se Benjamin na Burnofského, sotva se objevil.

Dvojčata Armstrongova měla na sobě župan z tmavě rudého hedvábí, ušitý na míru, samozřejmě – obchodáky jako Nordstrom a Bloomingdale's oblečení v jejich tvaru a velikosti nevedly. Byla, co se všech třech nohou týče, naboso. Na nohou, těch dvou funkčních, měla pantofle lemované ovčí vlnou, třetí, deformovaná a v porovnání s ostatními tříčtvrťinová, byla bosá.

„Nemilé zprávy,“ oznámil Burnofsky.

„Tak to vyklop, je noc!“ nevydržel to Charles.

Burnofsky pár vteřin ťukal do tabletu a dotyková obrazovka zapuštěná do masivního stolu Dvojčat se rozsvítila.

Bylo to video z pohledu Broučákových nanobotů. Jako všech na nanobotí videa zdaleka nedosahovalo vysokých hollywoodských standardů, obraz byl zrnitý, trhaný, chvíli černobílý a chvíli naopak nepřírozeně počítačově kolorovaný. Tenhle konkrétní záznam byl ještě horší, protože vznikl přímo napíchnutím prezidentčina zrakového nervu, byl to takřikajíc surový výstup z čípku a tyčinek, ještě nezpracovaný zrakovou kůrou.

Video bylo bez zvuku, jen sled trhaných obrazů – okno, stěna, Monte Morales, neustlaná postel, podlaha, zase Monte Morales, sprchová baterie, něčí rameno, oko, proud vody a pak...

„Pane bože!“ To Jindal. „Ona... dyť ona...“

Bylo fascinující sledovat reakci Dvojčat. Charlesovo oko upřeně zíralo – na obrazovku, na Burnofského, na obrazovku. Ústa stažená do čárky, nehybná, chvílemi v nich zacukalo rostoucím vztekem.

Benjamin vypadal skoro nepřítomně. Rozhlížel se napravo a nalevo. Jeho ústa – i když, po pravdě, vyhodnotit přesně výraz jeho obličej nebylo zrovna lehké, měl ho rozmlácený a zhmožděný dnem skleněné láhve. Jeden zub mu chyběl úplně a jeden byl zčásti uražený. Benjaminovo oko nabylo vzhledu zatnuté fialové pěsti se sotva viditelnou zornicí. Vypadal, jako by dostal nakládačku při hospodské rvačce.

Kruté oko uprostřed fašírky, která bývala Benjaminovým očním důlkem, projevovalo evidentně mnohem menší zájem, než by mělo.

Třetí oko, to mezi dvěma normálními, vypadalo, že souhlasí s Charlesem, že tohle je důležité. Zíralo svým prázdným pohledem na video.

Videosoubor skončil.

„Zamete se to pod koberec,“ řekl Charles. Popotáhl si límec županu, a jak jen to bylo možné, utáhl pásek. „Broučáka je nutné okamžitě vyměnit. A potrestat. Nejprísněji potrestat. To ta ženská, co je s ním. Rozptyluje ho. Seberte mu ji, zbavte se jí. Zabijte mu ji před očima! Broučák se znova zkoncentruje. A jemu výprask, ano, to ho naučí, jo, přesně tak, výprask. A tu ženskou mu zabijte.“

„Nesouhlasím,“ ozval se Burnofsky co možná nejneutrálněji.

Á, tak tohle u něj bude mít Broučák schované. Kdyby tak jen měl natočené, jak Charles plánuje Broučákovo ponížení a Jessičinu smrt. Za to bude Anthony Elder, ten mrňavej, usoplenej britskej génius, co si říká Broučák, Burnofskému lízat ruce.

Burnofsky bude mít Broučáka v hrsti.

„Broučák je mi ukradenej,“ vyštěkl Benjamin. „To ne Broučák. To ona. Ona!“

Burnofsky si nejdřív myslel, že mluví o Broučákově Jessice. Ale ne... jistě že ne.

„Chci ji zranit.“ Benjamin si sáhl na rozbitá ústa. Pak zatnul pěst. „Nějak jí natrvalo ublížit, aby se z toho nikdy nedostala, aby byl zbytek jejího života noční můra. Ne, ne smrt, ještě ji potřebujeme, abysme se přes ni dostali k tajemstvím jejího otce, ale bolest, to ano, bolest a zoufalství.“

Ne chudinku hloupou a nemožně krásnou Jessicu. Kdepak. Benjamin myslel Sadie McLureovou.

Burnofsky potlačil ušklíbnutí. Benjamin přicházel o rozum. Zážitek se Sadie McLureovou ho vykoledil. Vždycky byl z Dvojčat ten

labilnější, ale teď? Problém byl částečně v tom, že byl pořád ještě „předráťovaný“. Burnofsky se nabídl, že sejde do masa a vytáhá kolíky a dráty, odstraní je dřív, než se stanou pevnou součástí Benjamínova mozku, odčiní, jak jen to bude možné, škodu, kterou napáchali bioti Sadie McLureové. Benjamin ale nesnesl pomyslení, že by měl v mozku ještě někoho dalšího.

Taková ironie.

A Charles? No co byste sakra dělali vy, kdybyste byli siamské dvojče a vaše druhá půlka se zbláznila?

„Byla u mě v mozku, strkala mi kolíky do mozku, udělala ze mě zvíře!“ řval Benjamin.

„Bratře...“ Charlesovi ale odešel hlas. Benjamin si přivlastnil jejich plíce.

„Něco s kyselinou,“ pronesl Benjamin najednou medovým hlasem. „Kyselina. Nebo ji o něco připravit. Něco jí uříznout. Uříznout jí nos. Nebo ruce.“ Máchnul rukou. Nebylo to jen gesto pro zdůraznění myšlenky, máchnul rukou jako pomyslným sekáčkem.

Charles čekal na příležitost, až bude moci promluvit. Každý měl vlastní ústa a hrdlo, ale plíce sdíleli a pro jednoho mohlo být těžké být slyšet, když ten druhý z plných plic řval.

„Bratře...,“ začal Charles. „Teď se musíme soustředit na tuhle krizi. Další věc, kterou musíme vzít v potaz, je –“

„Další? Další? Další věc je, že ona bude trpět a já budu u toho. Budu si to vychutnávat. Budu u toho a budu se jí smát. Budu stát nad ní a koukat dolů na ni a ona bude naříkat a žadonit, jak bude naděje v jejích očích pohasínat. To bude další.“

Hrozil teď pěstí jak zloduch z komiksu. Zároveň mu ale z oka tekly slzy jak vzteklému, bezmocnému, ublíženému dítěti.

Ta „ona“, o níž šlo, byla šestnáctiletá dívka, Sadie McLureová, i když teď, zdá se, používala pseudonym Plathová. Tak melodramatictí, ti z BZRKu – takoví romantici.

Šestnáctiletá. Jako Burnofského vlastní dcera Carla.

Bývalá dcera? Ne, smrt neznamená, že jste bývalí, jen že jste mrtví.

Charles a Benjamin byli mnohem klidnější, když nařídili Carlinu smrt. Pociťovali lítost. Charles se Burnofského dokonce dotknul, položil mu svou ruku velikosti šunky na záda a nařídil smrt jeho jediného dítěte.

Starostlivé.

Ohleduplné.

Zradila nás, Karle. Zaprodala nás. Sám víš, jak by to dopadlo, kdybychom to nechali být, nechali ji odejít a přidat se k BZRKu. Šílenství. To bys chtěl pro svou holčičku?

Burnofsky se třaslavě nadechl. Mohli mu aspoň nabídnout něco k pití. Ale samozřejmě, Dvojčata byla poněkud roztěkaná. Benjamin pořád ještě řečnil a Charlesovi docházela trpělivost.

„Znásilnila mě!“ řval Benjamin. „Zneužila!“

Plathové se podařilo proniknout se svými bioty do Benjaminova mozku. Burnofsky věděl, že byla v nano způsobu boje nová, ale improvizovala, chytrá. Fakt chytrá holka. Vzhledem k načasování měla jen minimum času naučit se sofistikovanému řemeslu, jak delikátně předrátovat lidský mozek. Navíc byla v časovém presu a pod tlakem, tak prostě zarážela kolíky a napínala mezi nimi dráty skoro náhodně.

Udělala mu v mozku guláš.

Nasvědčovalo to něčemu z inteligence jejího otce. Byla chytřejší než její bratr, co zemřel. Přemýšlel, jestli nezabili špatného McLureovic potomka. Stone byl vyrovnaný, poslušný typ, zato jeho sestra...

Sadiino drátování způsobilo vážné mentální poruchy. Benjamin vriskal a blábolil a obecně ze sebe dělal pitomce, přitom napínal až k prasknutí fyzický spoj, který poutal jeho hlavu s Charlesovou – velmi bolestivé –, a to všechno nakonec vyústilo v nemilý incident se skleněnou láhví, jehož následky byly v Benjaminově obličejí pořád ještě patrné.

Blána, tkáň, nebo jak jinak označit tu živou spojnicí mezi Charlesem a Benjaminem, byla natažená a potrhaná. Prostřední oko, ta podivuhodnost, třetí oční bulva, která se někdy přidala k Charlesovi, někdy k Benjaminovi a jindy se zdánlivě rozhodovala o své vlastní vůli, bylo zarudlé, dolní víčko zkrvavené a z hluboké rány stále ještě vytékala krev.

Plathová nechala nakonec Benjaminu naživu, i když by pro ni býval nebyl problém ho zabít. Burnofsky přemýšlel, jestli si Charles právě teď myslí, že je to tak dobře, nebo ne. Kolikrát asi muselo některé z Dvojčat dumat nad otázkou, co by se stalo, kdyby jeden z nich zemřel?

Hlavy jim splývaly dohromady. Některé části jejich mozků byly bezprostředně spojené. Měli společný krk, ale dvoje hlasivky. Měli dvě srdce, každý po jednom, a žaludek s jakýmsi dvěma laloky, z něhož ústil společný zažívací trakt.

Každý měl jednu ruku. Každý měl jednu nohu. A pak tu byla ještě třetí noha, kterou za sebou tahali spíš jako mrtvou váhu. Výsledkem bylo, že se pohybovali jen s velkými obtížemi a většinou dávali přednost motorem poháněnému vozíku nebo kolečkové židli vyrobené na míru tak, aby pojala jejich dvojnásobnou šířku.

Charles to zkusil znovu. „Potřebujeme probrat důležité záležitosti, Benjamine. Chybí jen málo k dokončení Fáze 3 našeho plánu, copak

to, bratře, nechápeš? Copak nevidíš, jak daleko jsme došli? Tuhle krizi ale musíme vyřešit. Broučákovo pochybení nás může stát všechno!“

„Nebyls to ty,“ obořil se na něj Benjamin. „Nebyls to ty. To já. Ponížila mě.“

„Neboj, až bude příležitost, tak si to s tou holkou vyřídíme,“ uklidňoval ho Charles. „Samozřejmě že se cítíš zneužitý. Samozřejmě jsi naštvaný. Ale–“

To byl jeden z důvodů, proč bylo tak divné s Dvojčaty jednat – když spolu mluvila, nemohla se na sebe dívat. Nikdy v životě se jeden druhému nedívala přímo z očí do očí.

„Myslíš si, že jsem přišel o rozum,“ prohlásil Benjamin a poprvé za několik minut to znělo rozumně. „Ty to ale nechápeš. Tohle nemůžeme nechat být. Když se necháme takhle ponížít, ztratíme důvěru v očích vlastních lidí. Myslíš si, že o tom naši cukači nemluví?“ Bodl prstem směrem k Burnofskému. „Myslíš, že Karlovi nejsme k smíchu?“

Karlovi Burnofskému ve skutečnosti byli k smíchu, ale dobře to maskoval. V jeho povislém, zarostlém obličejí a vodnatých modrých očích se nezračila žádná radost.

Došlo mu, že teď přišla jeho chvíle promluvit. Řekl: „Co takhle dovolenou. Dát si na chvíli pauzu. Ušli jsme dlouhou cestu. Oba jste unavení. A není divu, tak dlouhá bitva musí unavit.“

Charles střelil po Burnofském tvrdým, podezřavým pohledem. „Zbláznil ses? Ta záležitost s Broučkem a prezidentkou, probůh, vždyť je to náš cíl číslo jedna, už nás stála tolik dobrých lidí. Ta ženská musí dát Riosovi zelenou.“

„Už dala,“ konstatoval Burnofsky. „Aspoň pro začátek. Můžu vám to ukázat na videu. Uklidila krev a pak šla ke svému tabletu, vytáhla si mandát ÚNT a schválila ho. Rios už dávno plánuje proti-

útoky proti BZRKu. Prezidentka si s ním naplánovala schůzku, kde proberou razii v McLure Industries, zablokování jejich účtů, zatýkání osob podezřelých z terorismu. Jsem přesvědčený, že mu dá volnou ruku; v tom Broučák uspěl. A pánové, nebyl snad tohle náš cíl?“ Burnofsky nafoukl tváře v jakémisi gestu všeobíjající životní únavy. „Broučák to zvorál, ale – a je to velké ale – dosáhl našeho cíle. Prezidentka je naše a máme pod palcem ÚNT, úřad, pod který budou spadat jakékoli informace o nanotechnologiích.“

„Krucí, Karle, tos mohl říct dřív,“ peskoval ho Charles, ale na to, aby byl opravdu naštvaný, ho to až moc potěšilo.

„To s Monte Moralem, to je jen drobná komplikace,“ pokračoval Burnofsky. „Jen zádrhel. A vy jste... unavení.“ Snažil se vyslat Charlesovým směrem všeříkající pohled, aniž by ho zachytil i Benjamin, ale něco takového bylo samozřejmě fyzicky zcela nemožné.

Chťel tím říct, „Podívej, tvoje dvojče to nedává. Stáhne tě s sebou. Dostaň ho odsud. Ať si dá pauzu.“

„Broučáka vyřeším sám,“ dodal Burnofsky. „Jindal bude tady dohlížet na denní provoz. Já můžu jet do Washingtonu a osobně dohlédnout na předrátování prezidentky. Kdybych to musel převzít, nemusel bych se spoléhat na zesilovače signálu. Rios zatím okamžitě zasáhne proti BZRKu v DC a v New Yorku. BZRK bude prakticky ze hry, aspoň v téhle zemi. Šťourali do nás Anonymous, ale jsme si jistí, že jsme se jich zbavili. Máme pod kontrolou velkou část FBI, pár důležitých lidí v Tajné službě. O naše zahraniční cíle je dobře postaráno. Takže... po pravdě? Teď je vhodná doba na dovolenou.“

Charles se upřeně zadíval na Burnofského, odhadoval, co si myslí. Charles si byl vědom toho, že duševní rovnováha jeho bratra je přinejlepším mizivá.

„Pojedeš do Washingtonu osobně?“ zeptal se Charles a jeho hlas postrádal obvyklou suverénnost. „Postaráš se o to?“

„Pojedu. Dohlédnu na drátování. Zjistím, co a jak s Riosem. A vyřídím to s Broučkem.“

Benjamin se zamračil. Pak se mu oko rozjasnilo a třetí oko se k němu, jak se zdálo, solidárně přidalo. „Lod' panenek.“

„Je v Tichém oceánu. Někde u Japonska, míří do Hongkongu nabrat náklad korejských uprchlíků a jednoho průměrně dobrého cu-kače,“ informoval Jindal. Usoudil, že je bezpečné v tu chvíli promluvit. Jindal byl pravý věřící, člen kultu Nexus Humanus, předráťovaný a – oblíbenými slovy Nexus Humanus řečeno – „Udržitelně šťastný“.

Trouba, podle Burnofského. Naivka. Nižší manažer s falešnou představou vlastní důležitosti.

Při zmínce o Lodi panenek se z Benjaminova výrazu částečně vytratila úzkost. I Charles trochu pookřál.

„Lod' panenek,“ řekl Benjamin a usmál se rozbitými ústy.

Úchylný parchanti, oba dva, pomyslel si Burnofsky. Úchylný, ubohý, vyšinutý zrůdy. Bylo by fajn se jich na pár dní zbavit.

Má práci.

KAPITOLA 3

Vrääääääääääääääääääääárrrrrrrrrrrr.

Vincent řval jako zvíře.

Jako lev, když přijde čas krmení.

Plathová si zacpala uši.

Uááááááááááááááááááááááááááárrrrr.

Znělo to tlumeně, ale dveře a stěny bezpečného domu, kde se schovávali, byly fórové a všechno se tam rozléhalo, hlavně v noci.

Plathová si měla začít přebírat své dědictví: přinejmenším, rozhodla se, by mohla zaplatit lepší úkryt.

Vlezla do sprchy. Koupelna byla malá a hnusná, nikdo tam nikdy neuklízela a plíseň rozežírala spáry mezi kachlíky.

Uměla si to představit na nano úrovni. Tak začíná šílenství, tohle tě nahlodá a pak ti přeskočí úplně. Jako Vincentovi. Jako nejspíš Ofélii, ať už je chudinka kdekoli. Jako Keatsovu bratrovi Kerouacovi. Začínalo to tím děsným paralelním viděním. Tam dole. Tam dole, kam měly lidské oči dohlédnout jen s pomocí čočky mikroskopu, ne se procházet přímo uprostřed cizokrajné fauny a flory.

Plíseň. Bakterie na jejích vlastních rukou. Barevné fotbalové míče pylu. Roztoči. Mýdlo a proudy horké vody, které to odplavují, ale ne všechno, nikdy ne všechno. Ty potvůrky jsou s námi pořád.

Nechci dopadnout jako Vincent.

Uvnitř hlavy měla Keatsovy bioty. Stejně tak jednoho svého. Jeho bioti opravovali obal kolem jejího aneurysmatu a jednoho svého měla taky na palubě, jak se tu žoviálně v pseudonámořnické hantýrce říkalo, druhý si na petriho misce doplňoval živiny.

Bývala by mohla vyrazit najít Keatsovy bioty, tam dole, dole v mase. Její biot – ten s označením P2 – si pohodlně hověl na zadní straně její oční bulvy. Čas od času ho přemístila, když se kolem poslušně šinuly bílé krvinky ve snaze tu cizáckou obludnost odklidit.

Kdyby bývala chtěla, mohla by se svým biotem Keatsovi pomoci. Ale biotí obličej... Už tak bylo hrozné vědět přesně, do detailu, jakou havěť se Keatsovi hemží povrch kůže. Rozhodně nepotřebovala vidět i ten bizarně pokroucený biotí obličej.

Jeho obličej se jí hodně líbil. Ze začátku působily jeho až příliš modré oči skoro žensky, ale jemné rysy neznamenal slabost, aspoň ne u Keatse.

No a jeho ústa, ta se jí líbila vždycky, to zvláštní drobné zvlnění uprostřed dolního rtu mu dodávalo ironicky pobavený výraz. Jak by vypadal, kdyby na tom byl jako teď Vincent?

Šílenství ne. To ne. To radši smrt.

Mizerná, špinavá, depresivní, špatně osvětlená koupelna. Aspoň ale dobrý bojler.

Zavřela oči a nastavila je proudu vody. Tumáte, moji trůnící. Ha, vsadím se, že pár z vás ztratilo půdu pod nohama a už se mi veze dolů po tvářích. Ha, co na to říkáte, že pěkně zahučíte v odpadu?

Mýdlo, mýdlo, všude mýdlo. Šampon a mýdlo a antibakteriální roztok. Nikdo se nespřchuje jako cukač, pomyslela si, a došlo jí, že tohle rčení by asi pochopil jen málokdo.

Při zvuku hlasu nadskočila.

„Smejváš svý hříchý?“

Wilkesová. Šla na záchod.

Rozhodně – až dostane svoje dědictví, bude načase se velkoryse uvolit zaplatit někde za nějaký lepší pronájem. Kdekoli. Jen proto, že jsou šilenci, ještě nemusí žít jako zvířata.

„Aaaa, to je dlouuuuhý ticho,“ poznamenala Wilkesová. „Vy jste to nedělali, co?“

„Do toho ti nic není, Wilkesová,“ utrhla se na ni Plathová.

Wilkesová se divně smála. He-he-he. „Tak tím jsi to jen potvrdila. To mi neříkej, že po všech těch pohledech a tom tvým rádoby cudným kousání do rtu – a chudák Keats si pokaždý, když se vohneš, nemotorně popotahuje džíny – nakonec nic nebylo. Bože, Plathová, pro koho si to šetríš?“

Najednou se odhrnul sprchový závěs a tam stála Wilkesová v sepraném tričku s obrázkem z *Muzikálu ze střední*. Rozježené vlasy měla míň rozježené a její podivná tetování byla ve světle laciné zářivky skoro zelená.

„Máš pěkný tělo,“ řekla. „To se mu bude líbit. Teda, jestli na to teda vůbec někdy... Votoč se, eště se ti podívám na zadek.“

„Wilkesová, nemyslím to nijak špatně, ale chcípni.“ Plathová závěs znovu zataáhla a slyšela, jak se Wilkesová směje. He-he-he.

„Jestli ho nechceš, můžu si ho pučit?“

Plathová málem zařvala nasupené „Ne!“ Ale to by Wilkesovou jen popíchlo. A navíc, ne že by Plathová měla právo říct ne. A ne že by Keats měl někdy něco s Wilkesovou.

„Nebud' tam moc dlouho,“ zavolala Wilkesová při odchodu. „Drhni se, jak chceš, stejně je nedostaneš všechny.“

To MUSÍTE vidět. Tuhle zprávu Farid poslal, MUSÍTE přitom napsal velkými písmeny, to normálně nebyl jeho styl.

Farid Berbera nebyl členem BZRKu. Farid Berbera byl členem – pokud lze vůbec použít tohle nepřesné označení – jedné starší organizace. Anonymous existovali už v době, kdy byl Farid dítě. Teď už dítě nebyl, ale ve svých sedmnácti ještě nebyl ani tak úplně dospělý. Aspoň tedy ne v očích svého otce, stávajícího libanonského velvyslance ve Spojených státech. Ani v očích své matky, PR asistentky na stejné ambasádě ve Washingtonu, DC.

A po pravdě ani ve svých vlastních očích.

Farid Berbera, vysoký, štíhlý, s úžasnými černými vlasy, nešťastným nosem a očima jako Sal Mineo – to si bude muset vyhledat, Mineo byl dlouho před ním – měl strach.

Farid jednou hacknul počítače FDA, Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv, protože FDA zdržoval schválení léčivého přípravku s obsahem marihuany. Proto ale strach neměl.

„Musím vidět?“ odepsal ChickenSteak. „Jestli jsou to nějaký pitomý koťátka...“

Farid hacknul počítače Americké onkologické společnosti, protože rozhodnutí FDA podporovala. To taky zrovna nenahánělo strach.

Hacknul počítače online seznamky, která prodávala důvěrné osobní údaje svých klientů, a Randallova institutu v Georgii za protihomosexuální postoje, a hacknul systémy centrály řetězce supermarketů Safeway za to, že... vlastně už zapomněl, proč přesně.

Safeway ho neděsil.

Dneska ale, potřetí ve třech dnech, hacknul počítače firmy Armstrongovy Famózní Dárky, AFD, známé hlavně provozováním obchodů s dárky a suvenýry na letištích. Také ale známé tím, že se mnohem víc zaobírá vojenskými technologiemi než sběratelskými figurkami.

Do systémů AFD se vetřel proto, že jiní hackeři pronikli do systémů kultu Nexus Humanus a našli překvapivé množství vazeb – personálních i finančních – mezi Nexus Humanus a AFD.

Proč by měl být takový podivný kult tak těsně propojený s výrobci těžítek, respektive raketových naváděcích systémů?

Farid očekával, že systém AFD bude nedobytný. Byl ještě víc než nedobytný. Byl paranoidní. Nebylo divu, že se dovnitř ještě nikdy nikdo nedostal. I když se Farid mohl opřít o schopnosti půl tuctu nejlepších světových hackerů, za nicneříkající veřejný profil AFD proniknout nedokázal. Dokud se nezaměřil na dceřině společnosti AFD.

AmericaStrong, jedna z divizí AFD, byla bezpečnostní společnost vedená bývalými typky z FBI a CIA. Měla to být nejlépe chráněná část systému, a taky byli dobří, sami si ale zadělali na nový problém – odkazem na americký vládní úřad, Úřad pro nové technologie, ÚNT.

A ÚNT? Tak snažili se svůj systém zabezpečit, ale do sítí americké vlády si Anonymous už skoro generaci chodili jako domů.

Šlo to tedy takhle: z ÚNT do AmericaStrong, z AmericaStrong do AFD a bác, polibte mi, byl uvnitř.

A teď si Farid skoro přál, aby se tam nedostal.

Psal do dialogového okna otevřeného v levé třetině obrazovky.

LeVnteen34: Ty jo, vidíte to taky?

Jasně že to viděli. On věděl, že to vidí. Věděli ale, co to znamená?

86TheChickenSteak: To je ministr zahraničí.

Dívali se na video. Nápadně špatné video, rozmazané, černobílé s občasnými záblesky nepřírodných barev. Skutečně na něm ale byl ministr zahraničí.

JoeyBo316: To je oválka.

86TheChickenSteak: Oválka?

LeVnteen34: Oválná pracovní.

Nato se Chicken odmlčel a až pak napsal:

86TheChickenSteak: Jaká že sakra pracovní?

Video skončilo roztřesenými a zrnitými záběry. Farid otevřel druhý video soubor. Papíry na stole. Nějaká složka s podklady, rozlišení bylo ale příliš nízké, aby šlo přečíst jednotlivá slova.

Třetí video bylo z pohledu někoho, kdo stál na pódiu a mluvil k místnosti plné lidí. Na čtvrtém videu se nezdálo být nic víc než prázdná zeď.

JoeyBo316: Jako když má někdo na sobě kameru.

Farid nesouhlasil, ale nechtěl Joeyho ztrapnit. Poměr stran nesešel na žádnou kameru. Nechtěl je ale předem ovlivňovat, lepší, když je na to nechá koukat a reagovat.

Bylo to při pátém videu, zase psací stůl, ale tentokrát se něco stalo.

JoeyBo316: Přehraj to znovu.

Farid to pustil znovu. Pustil to znovu několikrát. Jiné vysvětlení ale nebylo – dívali se, jak si někdo nasazuje brýle. Ne zvenku, zevnitř.

Zevnitř toho, kdo si nasazoval brýle.

86TheChickenSteak: Ty krásko. Díváme se něčím okem.

Až když se propracovali mnoha, mnoha dalšími videi – záběry zdí, psacích stolů, něčeho, co byl nejspíš polštář, spousty a spousty tak roztřesených a nezaostřených obrázků, že je nešlo rozluštit – dostali se k jednomu z nejnovějších videí, tomu, které si Farid schovával na konec.

Byla na něm jasně rozeznatelná tvář Monteho Moralese, prvního pána.

Rozeznatelná přinejmenším do okamžiku, než ji dvě ruce, dvě ženské ruce, zatlačily pod vodu.

KAPITOLA 4

Nechali Vincenta nepřivázaného. Sedativa, která si opatřili, proted' zabrala a Nižinskij se nedokázal smířit s tím, že by Vincent měl být připoutaný.

Nižinskij shlížel na Vincenta, který zíral na sendvič zabalený v papíru na táčku vedle malého balení brambůrek.

„Musíš něco sníst,“ promluvil k němu Nižinskij.

Vincent seděl na plastové židli. Byla to jedna z takových těch lisovaných na chromových pavoučích nohách. Stála vedle postele v úzké místnosti, do které už se toho o moc víc nevešlo, nepočítaje šváby.

Rozhodně ne místo, kde si zachránit zdravý rozum, pomyslel si Nižinskij.

„No tak, Vincente, jen si párkrát kousni. Jinak bysme tě museli krmit hadičkou a to přece nikdo nechceme.“

Vincent natáhl ruku se vztyčeným prstem. Zajel jím do řezu, který vznikl překrojením sendviče napůl. Strčil ho do té díry a vypadalo to, že si ohmatává okraje šunky a sýra a salátu a rajčete. Bylo to skoro obscénní.

„Ukaž, já ti to pomůžu –“ Nižinskij se sklonil, aby ze sendviče stáhl papír.

Vincentovo zařvání znělo, asi jako když si levhart brání svou kořist.

Nižinskij se stáhl.

Na okamžik se Vincentovi v očích zračila lítost. Vincent měl vážné oči, posazené hluboko pod hloubavým čelem. Nebyl velký – Nižinskij byl vyšší –, ale Vincent vždycky vypadal starší než na svých dvacet a něco, vážnější, působivější. Byl to mladý muž, který se vždy usilovně snažil splynout s okolím, ale vždy marně.

Nižinskij – jeho pravé jméno bylo Shane Hwang – byl úplně jiný typ. Byl původem Číňan, elegantní, upravený, pohledný jako model – a skutečně byl také úspěšným modelem.

Vincent se přestal soustředit, zamrkal a znovu se podíval na sendvič.

„Neodcházej moc daleko,“ řekl Nižinskij měkce. „Potřebujeme tě. Máme potíže, Vincente. Potřebujeme tě. Já tě kruci potřebuju. Lear to ví, všichni to vědí. Ty jsi ty. Já ne. No tak, poslouchej, zkus aspoň něco sníst.“

Nahlas to neřekl, ale pomyslel si ještě: A já nechci být ty, Vincente.

Odemkl si a vyšel z pokoje, při zvuku klíče, když za sebou zamykal, sebou cuknul.

Ostatní čekali v omšelé, depresivní společenské místnosti, kterou Nižinskij nesnášel. Všichni k němu vzhledli. Plathová. Keats. Wilkesová. Všechno, co zbylo z newyorské buňky BZRKu.

Od neštěstí v OSN uplynulo čtyřicet osm hodin. Jen dva dny, co Vincent prohrál svůj rozum, Ofélie svoje nohy a BZRK prostě prohrál.

Wilkesová z toho vyvázla s otřesem mozku, v jednom uchu jí pořád ještě zvonilo, a s pár lehčími popáleninami. Byla to divná holka a svoji divnost dávala vzdorovitě najevo. U pravého oka měla te-